

Diena kā varavīksne

Es protu pareģot nākotni. Un neprasiet, lai es pastāstu, ko jūs saņemsiet dzimšanas dienā! Tas strādā tikai man un tikai vienu dienu. Mans noslēpums? Debesis. Nē, es neesmu traka! Es paskaidrošu.

Tātad- es rakstu grāmatas. Nu, no mājām. Tas, protams, nozīmē, ka es eju gulēt, kad gribu, un mostos, kad gribu. Pirmā lieta, ko es daru no rīta (pēc stundu ilgās cīņas ar sevi, lai tiktu ārā no gultas) ir skatīšanās pa logu. Vai jūs zināt, cik tas ir iedvesmojoši? Katram cilvēkam, putnam, pat autobusam ir savs stāsts! Dažreiz es vienkārši skatos, dažreiz es tos pierakstu.

Ar laiku tie, diemžēl, sāka atkārtoties- Mollijai jāskrien uz skolu, lai nenokavētu matemātiku un aprēķinātu pasauli glābjošu izteiksmi, bet tas kungs, kas vienmēr pussešos skrien uz veikalu, ir supervaronis pārdevēja aizsegā. Nu, tamlīdzīgi. Lieta tāda, ka visi šie stāsti notika vienā un tajā pašā laikā, kad debesis bija zaļganās. Tā nu es izmetu modinātāju pa logu un gāju gulēt vēl dīvainākos laikos. Tas bija mans mazais projekts- ‘‘Kā debesu krāsa ietekmē cilvēkus.’’. Lai cik dīvaini tas neizklausītos, tā ir taisnība! Agri no rīta, kad debesis ir tik tumši zilas kā tinte, cilvēki ir visnogurušākie. Tad debesis ir mazliet sarkanākas, uz violetā pusi- tur jau iet veikaliņu īpašnieki. Pārlaimīgi par to, ka varētu būt daudz klientu. Sarkans, oranžs un dzeltens ir īstenās skrējēju krāsas. Ap to laiku visi veselīgā dzīvesveida lietpratēji ieņem ielas un skrien uz nezināmu galapunktu. Pašai nemanot, zaļganās debesis atkal ir atgriezušās, vedot līdz Molliju un citus skolēnus. Es tik sen neesmu bijusi savā skolā. Interesanti, kā tur tagad ir.

Savus vērojumus es beidzu tad, kad gaiši zilās debesis ir ieņēmušas savu ikdienas vietu.

Tātad, par pareģošanu- tajās dienās, kad līst vai man vienkārši ir daudz ko rakstīt, es pavēroju debesis tajā brīdī, kad es piesēžos pie galda. Ja tās ir tumši zilas- šodien tiks padarīts daudz. Tāpat ar violetajām un sarkanajām. Oranžas, dzeltenas vai zaļganās- nozīmē, ka tā būs parasta diena ar parastu darba apjomu, bet gaiši zilas debesis- nu gan es esmu noslinkojusi!

Marta Dreimane, A. Egliša Ļaudonas vidusskola, 6.klase